

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 100
1 Ἰανουαρίου 2003

Τό παρασκήνιο...

Αντίφαση... καί ὄχι μόνο. Μεθοδευμένη παραπλάνηση... καί ὄχι μόνο. Ἐνοχη ἀπάτη... καί πολύ περισσότερο. Πρόκειται γιά τήν καθιέρωση καί τή λειτουργία τοῦ παρασκηνίου. Σ' ὅλα τά ἐπίπεδα καί σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις τοῦ βίου. Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ πλανήτη. Καί ἀπό τό ἀνώτατο κέντρο ἀποφάσεων, ἴσαμε τήν ἔσχατη μονάδα προσφοράς ἔργου, ὑπηρεσιῶν ἢ πολιτιστικῆς δημιουργίας. Τῶν μυστικῶν κέντρων, πού ἐπεξεργάζονται δεδομένα καί ἀποφασίζουν, δίχως νά δημοσιοποιοῦν τούς σχεδιασμούς τους καί δίχως νά δίνουν ἀναφορά γιά τίς κινήσεις τους. Τά πάντα κάτω ἀπό τόν πέπλο τῆς μυστικότητας. Τά πάντα μέσα στό ἀδιαπέραστο σκοτάδι μιᾶς αὐστηρά ὑπολογισμένης σκοπιμότητας.

Στό προσκήνιο διαφημίζεται, μέ ὅλες τίς ἀποχρώσεις τοῦ προπαγανδιστικοῦ λόγου καί στή διαπασῶν τῆς ἔντασης, ἡ ἀξία τῆς διαφάνειας καί τά ἀπαραβίαστα δικαιώματα τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐλευθερία στήν ἔκφραση γνώμης. Τό δικαίωμα καί τό χρέος μετοχῆς στήν ἀνοικτή πληροφόρηση. Καί ἡ θεσμοθέτηση τῆς ἀνεπηρέαστης καί ἀδέσμευτης ἐπιλογῆς προτεραιοτήτων καί σχημάτων ζωῆς. Καί, πίσω ἀπό τά φῶτα καί τίς ἐπαγγελίες καί τίς ἐπίσημες ἢ ἀνεπίσημες διακηρύξεις,

δουλεύει ακατάπαυστα και μέ ρυθμούς δαιμονικούς, τό σκοτεινό παρασκήνιο. Τό μυστικό διευθυντήριο. Πού συλλέγει ἡ ὑποκλέπει και διασταυρώνει πληροφορίες. Πού καθορίζει ιδιοτελεῖς στόχους και συντάσσει προγράμματα. Πού ὑπονομεύει τά δοκιμασμένα και καθιερωμένα σχήματα τῆς ζωῆς και εἰσάγει καινά δαιμόνια.

Οἱ ὁδοιπόροι τοῦ βίου, οἱ διάφανοι, οἱ ἀνυποψίαστοι και ἀνυστα-
ρόβουλοι, προσπαθοῦν νά διατηροῦν πρόσβαση στήν ἐπικαιρότη-
τα, στους προβληματισμούς και στίς ἐξελίξεις, ἀντλώντας πληροφορίες ἀπό τά ἐπίσημα ὄργανα τῆς τυπογραφικῆς ἢ τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐνημέ-
ρωσης. Ἀπό τήν ἐφημερίδα. Ἀπό τό ραδιόφωνο. Ἀπό τήν τηλεόραση. Ἀλλά, σέ κάποια στιγμή, σκοντάφτουν στίς ἀποφάσεις και στά τε-
χνάσματα τοῦ παρασκηνίου. Οἱ παράγοντες, οἱ ἐπώνυμοι και οἱ ἀνώ-
νυμοι, πού σχεδιάζουν στήν παρασκιά τῆς πολιτικῆς και οἰκονομικῆς ἐξουσίας, ἀνατρέπουν τό status quo και ρυθμίζουν, σύμφωνα μέ τά δικά τους συμφέροντα, τήν κίνηση τοῦ ἄρματος τῆς ἱστορίας.

Σύστημα ρουτίνας, στίς ἐκσυγχρονισμένες κοινωνίες μας, ὁ ὑπο-
στος μηχανισμός τοῦ παρασκηνίου. Ἐμπειρία ὀδύνης γιά ὅλους
μας. Πού, σταθερά, ὀσφραινόμαστε τίς ἀναθυμιάσεις του. Ἡ, συχνά,
μπαίνουμε και μέσα στίς ἀναταράξεις τῶν σχεδιασμῶν του. Δίχως,
ὅμως, νά ἔχουμε τόν τρόπο νά πατήσουμε τά ἄδυτά του και νά διε-
ρευνήσουμε τή λειτουργία του. Τά συνθήματα, ἀπλωμένα στή δημοσιά,
στίς προμετωπίδες τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν, στίς ἠλεκτρονικές ὀθόνες
και στό τυπωμένο χαρτί, ἐπιμένουν νά ἐπαγγέλλονται σεβασμό στίς
ἀρχές τῆς δημοκρατίας και ἰσότητα και διαφάνεια και ἐντιμη ἐνημέ-
ρωση. Πίσω, ὅμως, ἀπό τήν ὀλοφώτεινη βιτρίνα, πίσω ἀπό τίς γιγαν-
τοαφίσσες και τά τηλεοπτικά σπότς, δουλεύει τό πονηρό ἐργαστήρι.
Στό σκοτάδι. Στό καμουφλάζ. Στή σιωπή. Ἐξυπηρετεῖ τά ὀράματα και
τούς σχεδιασμούς τῆς ἀνέλεγκτης πολιτικῆς ἢ οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας.
Και χρησιμοποιεῖ σάν ὑλικό ἐπεξεργασίας, ἐκμετάλλευσης και ἐξυπρέ-
τησης τῶν σκοπῶν τῆς τόν ἄνθρωπο. Τόν ἀνύποπτο και ἀπροσανατόλι-
στο ἄνθρωπο. Ἐμένα και σᾶς. Τόν κάθε ἀνύποπτο διαβάτη τῆς ζωῆς.

Αν οἱ σύγχρονες δομές εἶναι διπλοπρόσωπες, ἂν ἡ μιά ὄψη τῆς πι-
νακίδας φωτίζεται ἀπλῆτα και μαγνητίζει τά βλέμματα, ἐνῶ ἡ ἄλλη
εἶναι σκότος και ἔρεβος, τότε ὅλοι μας περπατᾶμε στήν καταχνιά τοῦ
δάσους και δέ διακρίνουμε τό μονοπάτι τῆς σωτηρίας. Σκοντάφτουμε
ἀπό βράχο σέ βράχο. Ἀπό παγίδα σέ παγίδα. Ἀπό ἐκμετάλλευση σέ
ἐκμετάλλευση. Και κατρακυλᾶμε στήν ἀπαξίωση και στήν ἀνυποληψία.

Λείπει ὁ ἀνδρισμός;

ητεῖται ὁ ἀνδρισμός. Ἕνας λαός ὁλόκληρος, μιά ἀπέραντη παρεμβολή πιστῶν καί ἀφοσιωμένων μελῶν τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας στηλώνει τὴν προσοχή καί καθηλώνει τὴν προσευχή στό ἕνα καί μοναδικό αἶτημα: Νά δώσει ὁ Θεός μιά δράκα ποιμένων, μέ γενναῖο καί ἀνδρικό φρόνημα. Ἰκανῶν καί ἀποφασισμένων νά ἀντιπαραταχτοῦν στό κύμα τῆς διαφθορᾶς, πού εἰσόρμησε ἀναιδέστατα στά ἀνώτατα κλιμάκια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Ἄντρες, ἀντίτυπα τῶν ἡρωϊκῶν Πατέρων μας, πού δέ θά δειλιάσουν μπροστά στό θράσος καί δέ θά διστάσουν νά θυσιάστουν, γιά νά μὴν ἐκφυλιστεῖ τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί νά μὴν τυλιχτεῖ ὀριστικά στό σάβανο τῆς ἀνυποληψίας.

Καυτό τό πρόβλημα τῶν σκανδάλων μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τῆς δυσλειτουργίας ἢ τοῦ «μπλακάουτ» τῆς Κανονικῆς τάξης, πού θέλει τοὺς Ἱερουργούς τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Ἀγάπης νά ἔχουν ξεπεράσει τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, νά ἔχουν δαμάσει τὰ πάθη τῆς σάρκας καί τὴν ἐπιθυμία τοῦ

πλούτου καί νά βιώνουν μέσα στὴν ἁγιοποιό Θεία Χάρη, πού μεταποιεῖ τὸ ἀνθρώπινο σκεῦος σέ γνήσια εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί σέ σκεῦος μεταφορᾶς θείων δωρεῶν.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού τελευταία προβάλλεται προνομιακά ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δίνει μέ σαφήνεια τό στίγμα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἥθους, γράφοντας στό μαθητὴ του καί πιστό συνοδοιπόρου του, τὸν Τίτο: «δεῖ γάρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὁσίον, ἐγκρατῆ» (Τίτ. α' 7, 8).

Καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναστήματα κρυστάλλινης καθαρότη-
τας καί πυρφόρου ἀγάπης στό σαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, θεσμοθέτησαν, μέ τό *consensus* τῆς Συνδικτικῆς τους ἀπόφασης καί μέ τὴ βαρύτητα τῆς υπεύθυνης ψήφου τους, τὴν αὐστηρὴ ἐπιλογή τῶν προσώπων, πού πρόκειται νά συνεχίσουν τὸ ἀποστολικό ἔργο κατὰ τὴν ροὴ τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου, «ἵνα μὴ ὑπ' ἀναξίων τὰ θεϊότατα

τελεσιουργῶνται». Καί ἐπέβαλαν τὴν ὑποχρέωση τῆς ἀποκοπῆς καὶ τῆς ἀποβολῆς ἀπὸ τὸ χορὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, τῶν λίγων ἢ τῶν πολλῶν, πού ἀστόχησαν καὶ παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου.

Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ σέβεται τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ὑποκλίνεται εὐλαβικά μπροστὰ στὸν ἅγιο. Καὶ συντριβεται καὶ θρηνεῖ μπροστὰ στὸ θῦμα τῆς ἁμαρτίας. Πάσχει καὶ ὑποφέρει, ὅταν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά της κατακυλάει στὴ λάσπη καὶ θάβεται στὴν ἀνυποληψία. Προσεύχεται μὲ πόνο καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρει ἀπὸ τὸ χάος. Καὶ νὰ τὸ δεῖ νὰ ἐνεργοποιεῖ τὴ μετάνοια καὶ νὰ ἐπιστρέφει, μὲ ὁμολογία συντριβῆς στὸν οὐράνιο Πατέρα.

Ἀλλὰ δέν προωθεῖ τὸν πρῶτο τυχόντα στὸ Ἱερό Θυσιαστήριο. Καὶ δέ συμβιβάζεται μὲ τὰ σκάνδαλα τῶν ἐπίορκων λειτουργῶν, πού ποδοπάτησαν τίς ὑποσχέσεις τους καὶ πρόδωσαν τὴν ἀποστολή τους. Δέν προσποιεῖται πὼς δέν τὰ βλέπει. Πολύ περισσότερο, δέν τὰ ἐπικαλύπτει μὲ τὰ ἄνθη τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἐπαίνου. Καὶ δέν ἐπιτρέπει στοὺς σκανδαλοποιούς νὰ περιφέρουν, ἀνεμπόδιστοι καὶ προκλητικοί, τὴ σαπρία τῶν ἔργων τους στὸ Γολγοθὰ τῆς ἀναίμακτης ἱεουργίας.

Ἡ εὐθύνη, γιὰ τὴ διατήρηση τῆς πνευματικῆς εὐρωσίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ γιὰ τὴν ἀπομόνωση καὶ ἐξουδετέρωση τῶν σκανδάλων, ἀποτελεῖ κοινὴ μερίδα ὅλων τῶν μελῶν τῆς Εὐχαριστιακῆς Τράπεζας, πού μετέχουν στίς δωρεές τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ βιώνουν τὴν «καινὴ», «ἐν Χριστῷ» κτίση (Β' Κορινθ. ε' 17). Βαρύνει, ὅμως, ιδιαίτατα καὶ μὲ ἀπο-

κλειστικότητα δικαστικῆς ἀρμοδιότητος, τὸ σῶμα τῶν Ἱεραρχῶν, πού λιτανεύει στὴ σύγχρονη ἐποχὴ τὸ θησαύρισμα τῆς ἀποστολικῆς Παράδοσης. Τό ἥθος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆ διδαχῆ, πού παρέδωσαν στὴν ἀνθρωπότητα οἱ μαθητές Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἱεράρχες σηκώνουν τὸ μεγάλο προνόμιο-βάρος τῆς εὐθύνης. Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ διερευνοῦν μὲ φόβο Θεοῦ καὶ μὲ δικαστικὴ διακριτικότητα τὴν κάθε περίπτωση ἐκτροπῆς. Νὰ ἀποκόπτουν μὲ ἀποφασιστικότητα τὸ σαπρὸ βλάστημα. Καὶ νὰ κρατοῦν ἀμώμητο καὶ ἀκατηγόρητο τὸ ἱερό λειτούργημα τῆς Ἱερωσύνης.

Οἱ Ἐπίσκοποι, πού βρίσκονται σὲ ἀληθινὴ σύνδεση μὲ τὴν παράδοση τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ Πνευματέμφοροι καὶ χαρισματικοί, εἶναι προικισμένοι μὲ ἀνδρισμό. Δέ φοβοῦνται κανένα, παρὰ μόνο τὸ Θεό. Καὶ δέ διαπλέκονται μὲ κανένα, στὴν τράπεζα τῆς συναλλαγῆς ἀτομικῶν ὠφελημάτων, ἀλλὰ διακονοῦν τὴν Τράπεζα Κυρίου, μὲ πνεῦμα πιστότητας καὶ ἀκρίβειας. Προτείνουν τὰ στήθη τους γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς γνησιότητος τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἀντιμάχονται θαραλέα τὴ διαφθορά, ὅταν ἀποτολμαίει ὕπουλη διείσδυση στοὺς καθαγιασμένους χώρους. Καὶ ἐνεργοῦν δυναμικά, ὅταν ἀμαυρώνεται τὸ κύρος τοῦ ἱερατικοῦ λειτουργήματος. Ὅταν διασύρεται, μὲ ἀγοραῖο τρόπο, ἐξ ἀφορμῆς ἀστοχημάτων καὶ ἀτοπημάτων συνοδοιπόρων καὶ συλλειτουργῶν «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν» (Α' Τιμοθ. δ' 2).

Τό καυτὸ ἐρώτημα, πού συνέχει σήμε-
ρα τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα καὶ πυ-

ροδοτεί την αγανάκτηση, είναι τούτο:

‘Ο ανδρισμός, πού κόλπωνε τὰ στήθη των αγίων Πατέρων μας, διατηρείται, άκέραιος καί δραστικός, στό άνώτατο κλιμάκιο των Έλλήνων, ‘Ορθοδόξων ποιμένων; ‘Η, μήπως, τὰ άποθέματά του έχουν έξαντληθεί καί βρισκόμαστε σέ φάση παρακμής καί πνιγμού μέσα στό σκοτεινό νέφος των ποικίλων, άνομολόγητων σκανδάλων;

‘Η εύαισθησία καί ή εύθυκρισία, ή ένόχληση άπό τίς άναθυμιάσεις των έκτροπών καί τὰ άντανεκλαστικά της αντίδρασης, λειτουργούν συνειδητά καί άποτελεσματικά στίς καρδιές των ‘Επισκόπων, πού άσκοούν την έκκλησιαστική διοίκηση; ‘Η, μήπως, στίς έσχάτες τούτες καί τραγικές μέρες, οί ποιμένες έχουν ναρκωθεί μέσα στους άτμούς των κολακειών καί στή νομή των προνομίων του άξιώματός τους καί παραβλέπουν τό χρέος της συνέπειας, της άγωνιστικότητας καί της θυσίας, προκειμένου νά διατηρηθεί άκέραιη ή άλήθεια καί άλώβητο τό ήθος της ‘Ορθόδοξης Παράδοσής μας;

Υπάρχει σήμερα μιά πραγματικότητα καί μιά πρακτική πού τρομάζουν. Οί έκρήξεις των σκανδάλων, άπανωτές, τραυματίζουν την έμπιστοσύνη καί πνίγουν την άντοχή. Άναστατώνουν τίς συνειδήσεις καί κλιμακώνουν επικίνδυνα τούς προβληματισμούς. Δίνουν άφορμή στίς έτοιμοπόλεμες φρουρές της άθεΐας, νά στοχεύουν καί νά πυροδοτούν, όχι μόνο πρós την κατεύθυνση των έπίορκων ρασοφόρων, αλλά, άδιάκριτα, πρós κάθε φορέα του άρχιερατικού καί ιερατικού λειτουργήματος καί, άκόμα, πρós τό άσειστο οίκοδόμημα της Έκκλησίας ‘Ιησού Χριστού. Καί ή έπισκοπική ήγεσία μένει ψυχρή. Σφυρίζει άδιάφορα. Αυτόπροβάλλεται καί αυτόδια-

φημίζεται ως διάδοχη φρουρά στην άλυσίδα της άποστολικής διαδοχής. Άλλά δέν άυτοκαθαίρεται καί δέν άναβαθμίζεται. Σά νά έχει σκοτισμένη την όραση. Σά νά βρίσκεται σέ κώμα θανάτου.

Τή διάγνωση καί την πιστοποίηση των σκανδάλων δέ θά τίς άναζητήσω στή δημοσιογραφία των άθέων συγκροτημάτων. Άλλωστε εκεί περνάει άπό δεύτερο χέρι καί μέ τίς σκόπμες προσθαφαρέσεις. Θά τίς στηρίξω στην «όμολογία» (έντιμη ή διπλωματική) του προκαθήμενου Χριστόδουλου. Καί αύτή ή όμολογία περιέχεται στην εύρύτατη διαπραγμάτευση του θέματος, πού την έπιχείρησε κατά τή Συνέλευση της ‘Ιεραρχίας του περασμένου ‘Οκτωβρίου.

Στό άκροατήριο των 75 Μητροπολιτών κατέθεσε ένα δάκρυ (είλικρίνειας ή ύποκρισίας), λέγοντας, ότι, δυστυχώς, ύπάρχουν σήμερα σκάνδαλα καί έπίορκοι λειτουργοί, πού ένεργοούν ως σκανδαλοποιοί. Καί όλα αύτά τὰ σκάνδαλα καί όλοι οί σκανδαλοποιοί μαδούν τό κύρος της Έκκλησίας καί δίνουν άφορμές στους έχθρους Της νά την άπωθούν βίαια στό περιθώριο της κοινωνικής ζωής.

Μεταφέρω τό σχετικό άπόσπασμα, άπό την περίληψη της όμιλίας του, πού κοινοποιήθηκε στά Μέσα Μαζικής Ένημέρωσης άπό τό γραφείο Τύπου της ‘Αρχιεπισκοπής:

«...‘Ο Μακαριώτατος έπισήμανε ότι ή εικόνα της Έκκλησίας σκιάζεται καί ένίοτε άμαυρώνεται άπό ένδογενείς καί έξωγενείς παράγοντες, πού λυμαίνονται τό κύρος Της· άπό άδυναμίες καί άπροσεξίες κληρικών, καθώς καί την έκμετάλλευσή τους άπό επικίνδυνους καλοθελητές. Σημείωσε δέ ότι τό αίτημα της κάθαρσης προβάλλει σήμερα καί πάλι ιδιαίτερα έπιτακτικό, καθώς στον

ιερό χώρο της Ἐκκλησίας ὑπάρχουν καί ἐπίορκοι, πού ἀντί νά διακονοῦν τό Θεό καί νά ἀφοσιώνονται στό ἔργο Του, ἀσυδοτοῦν, ἀσχημονοῦν προκλητικῶς σέ δημόσιους χώρους καί σκανδαλίζουν τόν πιστό λαό. Αὐτοί πρέπει νά ἀποβάλλονται τῆς λειτουργίας, πρόσθεσε...».

Στό περιληπτικό αὐτό κείμενο ἔχουν μεταφερθεῖ ἐκφράσεις καί χαρακτηρισμοί ὁξύτατοι, πού στήν ἀναλυτική εἰσήγηση θά πρέπει νά ἔχουν κεντρική θέση καί νά θεμελιώνονται μέ περισσότερα καί πειστικότερα ἀποδεικτικά στοιχεῖα.

Ὑπογραμμίζω κάποιες φράσεις:

1. Στόν ἱερό χώρο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν ἐπίορκοι.

2. Ἀσυδοτοῦν, ἀσχημονοῦν προκλητικῶς σέ δημόσιους χώρους καί σκανδαλίζουν τόν πιστό λαό.

3. Αὐτοί πρέπει νά ἀποβάλλονται τῆς λειτουργίας.

Μιά τέτοια δημόσια, σοβαρή καί ἀποκαρδιωτική διάγνωση ἐγείρει τό σαφές καί ἀμείλικτο ἐρώτημα: Ποιές εἶναι οἱ δυναμικές καί σωστικές ἐνέργειες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου; Τί ἔχει κάνει, γιά νά ἀποβάλλει «τῆς λειτουργίας» τά μιάσματα καί γιά νά σώσει τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας;

Στήν ἐπίσημη ἀνακοίνωσή του δέν περιλαμβάνει καμμιά σοβαρή καί δραστική ἐνέργεια. Δημοσιοποιεῖ μόνο τή χρήση καταπλασμάτων. Ἀμέσως μετά τήν περικοπή, πού μεταφέραμε παραπάνω, δίνεται ὁ πίνακας τῶν συνοδικῶν πρωτοβουλιῶν, σφραγισμένος, μέ τήν ἐπισημότητα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς γραφίδας καί τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς γλώσσας:

«Πρός τήν κατεύθυνσιν αὐτήν, εἶπε, ἡ Δ.Ι.Σ. ἐξέδωσε δύο Ἐγκυκλίους, μία πρὸς τοὺς Ἱεράρχες, στήν ὁποία ἐπισημαίνεται ἡ ἀνάγκη μείζονος προσοχῆς κατὰ

τῆς χειροτονίας νέων κληρικῶν, ὥστε νά ἀποφεύγονται φαινόμενα εἰσόδου στόν κλῆρο ἀνώριμων καί ἀνεύθυνων προσώπων, μερικά ἀπό τά ὁποῖα ἐπιδιώκουν νά συγκαλύψουν τά πάθη καί τῆς ἁμαρτωλῆς ἐπιθυμίας τους κάτω ἀπό τή δύναμη τοῦ ράσου, καί μία πρὸς τόν Κλῆρο, στήν ὁποία συνιστᾶται σέ ὅλους προσοχή, ἀφοσίωση στό ἔργο τους καί συνέπεια πρὸς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τῶν πιστῶν».

Δέ διακρίνεται τήν ἀντίφαση στά δυό αὐτά ἀποσπάσματα, πού προέρχονται ἀπό τήν ἴδια ὁμιλία;

Λίγο πῶ πάνω, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀποκαλυπτικός καί κατηγορηματικός, ἀποφάνθηκε καί μέ τήν ἀπόφασή του αὐτή εἰσηγήθηκε στό σῶμα, πῶς ὅλοι αὐτοί οἱ σκανδαλοποιοί πρέπει «νά ἀποβάλλονται τῆς λειτουργίας». Καί, ἀμέσως μετά, ἐνημέρωσε τό σῶμα, ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. ἔχει στείλει δυό ἐγκυκλίους, μέ τῆς ὁποῖες συνιστᾶ, ἢ (ἀκριβέστερα) ἐκλιπαρεῖ τοὺς Ἀρχιερεῖς νά προσέχουν περισσότερο κατὰ τῆς ἐπιλογῆς καί χειροτονίας τῶν νέων κληρικῶν καί τοὺς χειροτονημένους ἱερεῖς καί διακόνους νά ἀφοσιώνονται στό ἔργο τῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν. Πουθενά δέ γίνεται λόγος, ὅτι κινήθηκε δικαστική διερεύνηση. Πουθενά δέν ἀναφέρεται, ὅτι ἀποκόπηκαν ἀπό τή λειτουργία οἱ πρόξενοι τῶν σκανδάλων «ἐπίορκοι» λειτουργοί. Καί αὐτό, ἂν καί ὑπάρχει ρητή διάταξη στό Νόμο γιά τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, «περί προσωρινῆς ἀπαγορεύσεως τῶν Ἱεροπραξιῶν ἐπὶ παραπτώματων κολαζομένων διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως, ἐφ' ὅσον τοῦτο προκάλεσε δημόσιον σκανδαλισμόν».

Καί ἐνῶ μέ τόσο μελανά χρώματα παρουσίασε ὁ κ. Χριστόδουλος τήν ἐκ-

τροπή των «ἐπίορκων», σπὴν ἀμέσως ἐπόμενη παράγραφο τοῦ λόγου του, ἀντὶ νὰ χαράξει, μὲ ἰσοδύναμες ζωηρές ἐκφράσεις, τὴν πολιτική τῆς κάθαρσης, κάνει στροφή καὶ διατυπώνει φόβους καὶ ἐπιφυλάξεις, μὴ τυχόν σημειωθοῦν ὑπερβολές καὶ θιγῇ κάποιος ἁθῶς.

«...Σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Κανόνων, παρατήρησε, ἡ ἀπαγγελία κατηγορίας κατὰ κληρικοῦ, ἰδίᾳ δὲ Ἐπισκόπου, προϋποθέτει θεμελιωμένη ἔγκληση γιὰ συγκεκριμένο κανονικό παράπτωμα ὑπὸ μὴ κωλυομένου πρὸς ἔγκληση κληρικοῦ ἐγκαλοῦντος καὶ βεβαιούμενη ὑπὸ δύο ἢ καὶ πλείονων, ἐπίσης μὴ κωλυομένων πρὸς μαρτυρία, εὐϋπόληπτων μαρτύρων. Δηλαδή, ἐξηγήσε, ἀποκλείεται ρητὰ καὶ κατηγορηματικά ἡ παραδοχή ἀπὸ τὰ ἀρμόδια ἐκκλησιαστικά δικαιοδοτικά ὄργανα ὅποιασδήποτε καταγγελίας ἢ μαρτυρίας κατὰ Ἐπισκόπου ἢ κληρικοῦ, ὑπὸ ἑτεροθρήσκων, ἑτεροδόξων, σχισματικῶν, καθ' οἷονδήποτε τρόπο ἀκοινώνητων, καταδικασμένων καὶ ἀνυπόληπτων γενικά προσώπων».

Καί λίγο παρακάτω: «Ὁ Μακαριώτατος ἐξέφρασε τὴν κατάπληξή του γιὰ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἄρκετοὶ ἀσπάζονται καὶ υἱοθετοῦν ἀνεύθυνες καὶ ἀδέσποτες φήμες-πού διαδίδονται μὲ στόχο τὸ διασυρμὸ Ἐπισκόπων γιὰ ἀνομήματα φανταστικά ἢ ἴσως καὶ ὑπαρκτά, ἀλλὰ μὴ δεόντως βεβαιούμενα-καὶ μάλιστα οἰκοδομοῦν ἐπ' αὐτῶν ἀξιώσεις γιὰ κάθαρση καὶ ἄμεση κίνηση τῆς δικαστικῆς διαδικασίας, ἢ καὶ τίς διαδίδουν, ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, ὡς ἐάν οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ σύρονται ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν».

Εἶναι φανερό, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κονταροχτυπιέται μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἡ, ἴσως, μὲ τοὺς ἰστούς τῆς

διαπλοκῆς, πού τὸν ἀναγκάζουν νὰ κάμπτεται καὶ νὰ ἐλίσσεται. Νὰ θυσιάζει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀξιώματός του καὶ τὸν ἀνδρισμὸ, πού κληρονόμησε ὡς κεφάλαιο παράδοσης ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ μὴ θίξει, αὐτοὺς, πού μποροῦν νὰ τὸν πληξοῦν καὶ νὰ μὴ στερηθεῖ τὸ θυμίαμα τῶν «κατ' ἐπάγγελμα» κολάκων.

1. Ὁ ἴδιος ἔκανε λόγο, σπὴν ἴδια ὁμιλία του, γιὰ ἐπίορκους, πού ἀσυδοτοῦν καὶ ἀσχημονοῦν προκλητικῶς σὲ δημόσιους χώρους καὶ σκανδαλίζουν τὸν πιστὸ λαό. Ἡ ἀναφορά του αὐτῇ συνιστᾷ ἐπίσημη βεβαίωση, ὅτι γνωρίζει, ἂν ὄχι ὅλους, πάντως κάποιους ἀπὸ τὸ κλάμπ τῶν σκανδαλοποιῶν καὶ κάποια ἀπὸ τὰ σκάνδαλα. Εἶναι γνώστης, εἶναι ἀποδέκτης τῆς δυσωδίας, πού ἐκπέμπουν τὰ ἄτομα αὐτά. Καί, ταυτόχρονα, εἶναι καὶ ὁ κεντρικὸς μοχλὸς τῆς κάθαρσης, πού ἀποτελεῖ αἴτημα καὶ προσδοκία τοῦ λαοῦ.

Σύμφωνα μὲ τίς διατάξεις τοῦ Νόμου 5383/Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, καὶ μόνο οἱ πληροφορίες, πού χτυποῦν τίς πόρτες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑποχρεώνουν τὸ Σῶμα νὰ κινήσει τὴ διαδικασία τῶν ἀνακρίσεων. Τὸ ἄρθρο 143 τοῦ Νόμου αὐτοῦ ὀρίζει μὲ σαφήνεια: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα γνώσιν εἴτε κατ' ἀκολουθίαν μηνύσεως εἴτε ἄλλως πως ὅτι Ἀρχιερεὺς ὑπέπεσεν εἰς παράπτωμα ἐπαγόμενον ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν ἐντέλλεται, ἐάν κρίνῃ, ὅτι συντρέχει περίπτωσις διώξεως, εἰς ἓνα τῶν Ἀρχιερέων, ὅπως προβῇ εἰς τὰς ἀναγκαίαις ἀνακρίσεις...». Αὐτὸ σημαίνει, πὼς πρὶν ἀκόμα κατατεθοῦν σπὴν Ἱερὰ Σύνοδο ἐπόνυμες καταγγελίες, εἶναι ὑποχρεωμένο τὸ Σῶμα νὰ κινηθεῖ αὐτεπάγγελτα γιὰ τὴ δικαστικὴ διερεύνηση τῶν πληροφοριῶν, πού

κυκλοφορούν, ἔστω καὶ ἀνεύθυνα.

Ὅταν μάλιστα οἱ πληροφορίες δέν εἶναι ἀνεύθυνες, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ὀδυνηρὴ ἐμπειρία καὶ πεποίθηση τοῦ προέδρου τοῦ Συνοδικοῦ ὀργάνου, εἶναι σαφές, ὅτι δὲ δικαιολογεῖται ἡ ὁποιαδήποτε καθυστέρηση ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου καί, πολὺ περισσότερο, ἡ παραπομπή τῶν πληροφοριῶν στό ἀρχεῖο τῆς λησμοσύνης. Ἀπορεῖ ὁ στοιχειωδῶς νοήμων ἀναγνώστης τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν δηλώσεων, πῶς ἀπό τό ἓνα μέρος ὁ συντάκτης τους ἐμφανίζεται γνώστης τῶν σκανδάλων καί τοῦ τρομακτικοῦ ἀντικτύπου των καί ἀπό τό ἄλλο ἀναστέλλει κάθε νόμιμη διαδικασία δίωξης, μέ τό αἰτιολογικό, ὅτι *«πολλοὶ ἀσπάζονται καί υἱοθετοῦν ἀνεύθυνες καί ἀδέσποτες φῆμες»*. Ἡ ἀναστολή δραστικῆς ἀντιμετώπισης, σύμφωνα μέ αὐτό τό σκεπτικό, σημαίνει ἡ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει υἱοθετήσει ἀνεύθυνες καί ἀδέσποτες φῆμες, ἡ ὅτι βρίσκεται σέ στενὴ διαπλοκή μέ τούς ἐνόχους.

2. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἐκφράζει ἐπιφυλάξεις γιὰ τίς καταγγελίες, πού καταθέτουν μερικοὶ, υἱοθετώντας ἀνεύθυνες φῆμες *«πού διαδίδονται μέ στόχο τό διασυρμό Ἐπισκόπων γιὰ ἀνομήματα φανταστικά ἢ ἴσως καί ὑπαρκτά, ἀλλὰ μὴ δεόντως βεβαιούμενα»*.

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Στό ἴδιο τσουβάλι μπαίνουν τὰ φανταστικά ἀνομήματα καί τὰ «ὑπαρκτά»; Δηλαδή, ἂν κάποιος καταγγεῖλει ἓνα Ἐπίσκοπο, ὅτι εἶναι ὁμοφυλόφιλος, ἡ Σύνοδος θά ἀπορρίψει τήν καταγγελία, ἔστω καί ἂν τό παράπτωμα εἶναι «ὑπαρκτό», γιὰ τό μόνο λόγο, ὅτι δέν εἶναι «δεόντως βεβαιούμενο»;

Μέ μιά τέτοια δικαιολογία, ἀναιτιολόγητη καί ἀδικαίωτη, μπορεῖ ἡ Σύνοδος νά πετάξει στό καλάθι τῶν ἀχρήστων ὅλες τίς καταγγελίες καί νά πλέξει στεφά-

νια τιμῆς καί ἀναγνώρισης γιὰ τούς ἀσυνείδητους καί ἐπίορκους ρασοφόρους σκανδαλοποιούς;

Ἄλλωστε, ποίος ἔχει τὴ νόμιμη ἐξουσιοδότηση νά ἀποφανθεῖ, ἂν ἡ καταγγελία εἶναι *«ἐπαρκῶς βεβαιούμενη»* ἢ ἂν εἶναι ἐπιπόλαιη καί ἀνεπαρκής; Οὔτε ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου ἔχει αὐτό τό δικαίωμα, οὔτε ἡ Σύνοδος, ὡς διοικητικό ὄργανο. Τό θέμα πρέπει νά περάσει στὸν ἀνακριτὴ καί στό ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Καί ὁ ἀνακριτής, ἡ θά προτείνει τὴ συμπλήρωση τοῦ φακέλλου ἢ θά συντάξει ἔκθεση, ὅτι συντρέχει ἢ δέν συντρέχει λόγος νά συνεχιστεῖ ἡ διαδικασία, ἀφοῦ συγκεντρώσει στὴ δικογραφία, ὑποχρεωτικά, ὅλα τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα.

Τό νά ἀποφαίνεται ὁ κ. Χριστόδουλος, αὐτόβουλα καί αὐθαίρετα, ὅτι κάποια παραπτώματα εἶναι ὑπαρκτά, ἀλλὰ *«μὴ ἐπαρκῶς βεβαιούμενα»*, ἀποτελεῖ ἐγκληματικὴ κατάχρηση ἐξουσίας.

3. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὴν εἰσήγησή του καυχήθηκε, ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀντιμετώπισε μέ ὑψηλὸ αἶσθημα εὐθύνης дуὶ περιπτώσεις καταγγελιῶν ἐναντίον Ἐπισκόπων. Γράφει τό «ἐνημερωτικό σημείωμα»: *«Περαιτέρω, ἐπισήμανε ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. καί ὁ Πρόεδρός της, ἐπὶ δύο περιπτώσεων Ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν, πού ἤχθησαν ἐνώπιόν της κατόπιν μενυτηρίων ἀναφορῶν, δέν ἐπιδίωξαν οὔτε τὴ συγκάλυψη τῶν ὑποθέσεων, οὔτε τὴν ἀμνήστευση τῶν ἀνομημάτων, ὅπως ἤθελαν οἱ διασπειρόμενες ἀνεύθυνες ἢ κακόψυχες φῆμες, ἀλλὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κατάστασης, μέ παρρησία καί ὑψηλὸ αἶσθημα εὐθύνης καί ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησία, προσφεύγοντας μόνο σέ νόμιμα καί θεσμικά μέσα καί ἐφαρμόζοντας τούς Ἱερούς Κανόνες»*.

Θά μπορούσε κανείς νά συντάξει μαύρη βίβλο γιά τόν τρόπο, μέ τόν όποιο αντιμετώπιστηκαν οί δυό αútές περιπτώσεις. 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος καυχήθηκε, ότι έκδηλώθηκε ύψηλό αΐσθημα εϋθύνης καί αγάπη πρός τήν 'Εκκλησία. 'Εμείς καταθέτουμε καί ύπογραμμίζουμε δυό στοιχεΐα, πού αποδεικνύουν τό αντίθετο.

Κατά τήν εξέταση τής πρώτης περίπτωσης, ό Συνοδικός Μητροπολίτης 'Ανθιμος, εμφανίστηκε τή μιά μέρα στους συναγμένους δημοσιογράφους καί δήλωσε, ότι ή Σύνοδος απέρριψε τήν καταγγελία, γιατί τή βρήκε συκοφαντική. Καί τήν επόμενη μέρα, ξαναπαρουσιάστηκε στους δημοσιογράφους καί δήλωσε, ότι ή Σύνοδος κάλεσε τόν Μητροπολίτη νά δώσει εξηγήσεις. Στο πρωύτερο αυτό σχήμα ύπάρχει σοβαρότητα, αΐσθημα εϋθύνης καί αγάπη πρός τήν 'Εκκλησία; Οί κοινοί θνητοί, πού δέ διαθέτουν τόσο όξύ αΐσθημα εϋθύνης(!), διερωτώνται: 'Αφοϋ απέρριψαν οί Συνοδικοί τήν καταγγελία, γιατί, τήν άλλη μέρα, κάλεσαν τό Μητροπολίτη νά δώσει εξηγήσεις; Καί τί εξηγήσεις τοϋ ζήτησαν; Νά τους πληροφορήσει αν πανηγύρισε τήν απόρριψη τών καταγγελιών καί αν θά συνεχίσει τόν «έντιμο»(!!!) βίο; Αϋτή ή διαδικασία αποτελεΐ προσφυγή σέ «νόμιμα καί θεσμικά μέσα καί εφαρμογή τών 'Ιερών Κανόνων»; 'Η αποτελεΐ έμπαιγμό τών 'Ιερών Κανόνων καί κατάφωρη παραβίαση τοϋ Νόμου; Καί δέ δικαιούται ό αποδέκτης τής πληροφορίας, νά θεωρήσει τέχνασμα ή καί μασκαραλίκι τή διαδικασία καί προσχεδιασμένο τό αποτέλεσμα;

Μιά κρίση καί γιά τή δεύτερη περίπτωση: 'Ο κ. Χριστόδουλος πρότεινε καί ή Σύνοδος αποδέχτηκε (δίχως νά βασανίσει τήν πρόταση), νά συγκροτηθεΐ μιά άτυπη 'Επιτροπή, πού θά έρευνάει, σέ πρώτο στάδιο,

τίς καταγγελίες, θά συλλέγει αποδεικτικά στοιχεΐα καί θά ύποβάλλει τήν εισήγησή της στόν 'Αρχιεπίσκοπο. 'Ο Νόμος, σαφής, όρίζει ότι ή Διαρκής 'Ιερά Σύνοδος είναι τό μόνο αρμόδιο όργανο, πού δρομολογεΐ τίς άνακρίσεις. 'Η άτυπη 'Επιτροπή, από γεννησιμιού της, είναι καί αντικανονική καί παράνομη. 'Επινόηση φρένου στην όμαλή λειτουργία τής 'Εκκλησιαστικής Δικαιοσύνης. Νόθο σχήμα, πού δέν έχει καμμία έξουσία. Καί οί αποφάσεις της δέν μπορούν νά άποτελέσουν σταθμό έκκίνησης δικαστικής διαδικασίας. 'Η θέσπισή της περιθωριοποιεΐ καί νεκρώνει τό νόμιμο όργανο, τή Σύνοδο. 'Αποσπάει τίς κανονικές καί νόμιμες αρμοδιότητες από τους Συνοδικούς καί τίς παραχωρεΐ σέ πρόσωπα, πού κινούνται έξω από τό Συνοδικό κύκλο. Πού δέν έχουν καμμία νομιμοποίηση νά άσχοληθοϋν μέ τίς καταγγελίες καί νά αποφανθοϋν γιά τήν ύπαρξη ή γιά τή βαρύτητα ενός παραπτώματος.

'Η επινόηση αϋτής τής παρακαμπτήριας διαφυγής, πού είναι σκέτη παρανομία καί σκοτεινή αϋθαιρεσία, βαπτίστηκε από τόν 'Αρχιεπίσκοπο προσφυγή «σέ νόμιμα καί θεσμικά μέσα» καί εφαρμογή τών 'Ιερών Κανόνων; 'Αλλά κάπου καί οί μεθοδεύσεις καί οί πλαστογραφίες έχουν ένα όριο.

Σαθρή ή αρχιεπισκοπική επιχειρηματολογία. Προδίδει σύγχυση, άμηχανία καί δόλο. Αϋτοαποκαλύπτεται, ότι στοχεύει, αποκλειστικά καί μόνο, στην άποσχιση τής βαρειάς εϋθύνης τοϋ προέδρου καί τών μελών τών Συνοδικών οργάνων, γιά τόν κακό, τόν κάκιστο χειρισμό τών σκανδάλων καί τών σκανδαλοποιών, πού πληγώνουν αϋτή τή στιγμή όλόκληρη τήν 'Εκκλησία τής 'Ελλάδος. Γιά τήν προσφορά όμπρέλας κάλυψης στους σκανδαλοποιούς. Καί γιά τήν προσπά-

θεια έλαχιστοποίησης καί απόσβεσης τών κραδασμών, πού άναστατώνουν τίς συνειδήσεις καί όδηγοῦν τό ποίμνιο ἤ σέ άπομονωτισμό ἤ σέ έπιθετικότητα.

Ἡ προσεκτική άνάλυση αὐτοῦ τοῦ κειμένου καί ἡ παράλληλη έπεξεργασία τών δεδομένων, εύρυνει τόν προβληματισμό καί βαθαίνει τήν άνησυχία. Πέρα από τά σκάνδαλα, πέρα από τούς σκανδαλοποιούς, έξω από τό γήπεδο τῆς δημόσιας άναμέτρησης μέ τήν άθεΐα ἢ μέ τήν έκκοσμίκευση, οἱ έξελίξεις μᾶς άναγκάζουν νά καταθέσουμε μιά τρομακτική διαπίστωση:

Ἐξέλιπε ὁ άνδρισμός. Ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος άφανίστηκε ἡ ζύμη τών ἡρώων, πού εἶναι έτοιμη νά πέσει στό πεδίο τῆς μάχης, γιά νά μήν προδώσει τήν άκεραιότητα τῆς πίστης καί τή λαμπρότητα τοῦ άρχιερατικοῦ ἥθους. Στούς κόλπους της κυριάρχησαν οἱ συμβιβασμοί, οἱ ἴντριγκες, ἡ δειλία, ἡ άφόρητη ύποκρισία.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὁ πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, δέ διαθέτει τόν άνδρισμό νά άντισταθεῖ στήν έπιδρομή τών σκανδαλοποιῶν καί στή διαπλοκή τών σκανδάλων. Φοβάται. Τρέμει τήν άντεπίθεση. Τροchioδρομεῖ τή συμφιλίωση μέ τούς μοχλούς τῆς διαφθοράς καί τήν άρχιειοθέτηση τών ύπερφορτωμένων φακέλλων. Πέντε χρόνια στήν έδρα τοῦ προέδρου, δέν τόλμησε νά έγγίσει τό δάχτυλο οὔτε σέ μιά πληγή. Πρίν άνέβει τά σκλοπάτια τῆς ύπεροχῆς, μετροῦσε καί δακτυλοδεικτοῦσε τούς «έπίορκους» συναδέλφους του. Καί ύποσχόταν, πώς μέ, μιά κίνηση, θά τούς άφοπλίσει καί θά τούς πετάξει έξω από τήν αύλή τοῦ εύαίσθητου άρχιερατικοῦ λειτουργήματος. Καί ὅταν έξασφάλισε τήν ψήφο τῆς πλειοψηφίας καί άνέβηκε στό

θρόνο, ἔχασε τή φωνή του καί συμβιβάστηκε μέ τήν ἔσχατη διαφθορά. Ὅχι μόνο άποδέχτηκε τούς σκανδαλοποιούς, πού εἶχαν γαντζωθεῖ στό ἄρμα τῆς έκκλησιαστικῆς έξουσίας, αλλά φρόντισε νά στριμώξει καί άλλους, γιά νά ίκανοποιήσει φιλοδοξίες καί νά έξασφαλίσει έξαρτήσεις.

Καί, τώρα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μιλάει, «άποσπασματικά» καί «εἰκονικά» γιά τήν ύπαρξη «έπίορκων» καί «άσύδοτων» καί διαφθαρμένων, πού «άσχημονοῦν προκλητικῶς σέ δημόσιους χώρους», αλλά, δέν κάνει τό καθήκον, πού τοῦ επιβάλλει τό άξίωμά του. Κρύβεται. Σιωπᾷ. Ἀγωνίζεται νά τυλίξει τά ρόζ σκάνδαλα μέ τόν ιστό τῆς λησμοσύνης. Καί καταλήγει (άκουσον-άκουσον) στή δήλωση: «Εἶναι προτιμότερο νά άθωώνονται δέκα ένοχοι έλλείψει στοιχείων, παρά νά καταδικάζεται άβασάνιστα ένας άθῶος». Λές καί δέν εἶναι κραυγαλέα μερικά σκάνδαλα. Καί λές καί δέν ἔχει τόν τρόπο ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη νά έρευνήσει καί νά συλλέξει τά άπαραίτητα στοιχεΐα, πού στοιχειοθετοῦν τήν ένοχή τοῦ σκανδαλοποιοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος προτιμáει νά άμολύσει έλεύθερους τούς δέκα σκανδαλοποιούς. Ἀρκεῖ νά συμμαζευτοῦν καί εκείνοι καί νά μήν άνοίξουν τούς φακέλλους, πού κρατοῦν κάτω από τή μασχάλη τους.

Λείπει ὁ άνδρισμός. Ὅχι μόνο από τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἀλλά καί από τούς Συνοδικούς, πού καλοῦνται νά σταθμίσουν τήν ὁποιαδήποτε καταγγελία καί νά δρομολογήσουν τή διαδικασία δικαστικῆς έξερεύνησης. Δέν ἔχουν τό θάρρος νά αναλάβουν τίς εύθυνες. Δέ διαθέτουν τήν άκαμπτη θέληση νά εφαρμόσουν τίς

ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Κάποιοι ἀπό αὐτούς ἀνήκουν στοῦ ἴδιο κλάμπ καί λειτουργοῦν μέσα στίς ἐξαρτήσεις τῆς ἀμοιβαιότητας. Κάποιοι ἄλλοι διακινοῦν τίς προσωπικές τους φιλοδοξίες καί μετροῦν τίς εὐνοίες καί τίς ἀντιπάθειες. Καί κάποιοι τρίτοι, θεωροῦν ἀσφαλέςτερο χῶρο τό περιθώριο καί τή σκιά καί προσπαθοῦν νά μὴν ἐκτεθοῦν στήν ἐστία τῆς ἀντιπαλότητας.

Ὑπάρχουν καί λειτουργοῦν οἱ ὑπολογισμοί. Ἀλλά δέν ἐκδιπλώνεται τό ἀνδρεῖο φρόνημα. Προσφέρεται ἡ ψήφος, γιά νά μπεῖ τό σκάνδαλο στοῦ συνοδικοῦ ἀρχεῖο. Ἀλλά δέν παρακάμπτεται ἡ ὀργή τοῦ λαοῦ καί δέν περισώζεται τό κύρος τῆς Ἱεραρχίας.

Ἄν οἱ ὑπεύθυνοι ἄντρες, οἱ φορτωμένοι μέ τό ὀμόφορο τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης καί προικισμένοι μέ τὰ χαρίσματα τοῦ ἀρχιερατικοῦ προνομίου, εἶχαν ἀνάστημα, καθαρό μυαλό καί ἀνεπηρέαστη θέληση, θά ἐπέλεγαν τόν ἀδιαμφισβήτητο καί ἀδιαφιλονίκητο δρόμο τῆς ἐντιμότητας. Θά ψήφιζαν καί μέ τὰ δυό τους τὰ χέρια, τή δικαστική διερεύνηση τοῦ σκανδάλου. Γιατί μόνη αὐτή μπορεῖ νά ἀπαλλάξει τόν ἁθῶο ἀπό τήν κατακραυγή τῆς ἐνοχῆς καί τό διοικητικό σῶμα ἀπό τήν ὑποψία τῆς διαπλοκῆς ἢ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κουκουλώματος.

Λείπει ὁ ἀνδρισμός. Ὅχι μόνο ἀπό τήν ὁμάδα τῶν κριτῶν. Ἀλλά καί ἀπό τήν ὁμάδα τῶν ὑπόλογων. Τῶν Ἐπισκόπων, πού κατηγοροῦνται γιά παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς μέσα καί ἔξω ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό περίβολο. Δειλοί καί περίτρομοι, μέ ἔκδηλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀγωνίας, πού προκαλεῖ ἡ ἐνοχή, προσπαθοῦν νά ξεφύγουν ἀπό ποῦ;

Ἀπό τό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Ἀπό τή Σύναξη τῶν συνιερουργῶν τους, πού συγκροτεῖται μέ ἀποκλειστική ἀποστολή νά διερευνήσῃ τίς κατηγορίες καί νά ἀποδώσῃ δικαιοσύνη. Νά ἀπαλλάξῃ ἀπό τό κατηγορητήριο τόν ἁθῶο. Ἡ νά ἐπιβάλλῃ τήν κύρωση, πού προβλέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, στόν «ἐπίορκο».

Ἄν αὐτοὶ οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι ἁθῶοι, ἂν ἔχουν τό μέτωπο καθαρό καί τό μονοπάτι τῆς διαδρομῆς τους ἐλεύθερο ἀπό σημάδια ντροπῆς, μποροῦν νά σηκώσουν τό ἀνάστημά τους καί νά ζητήσουν ἐκδίκηση. Ἀμεση καί αὐστηρή. Μέ ἀνοιχτές τίς πύλες. Μέ τήν παρουσία τοῦ ποιμνίου τους. Μέ τούς δικαστές ἐλεύθερους καί ἀδέσμευτους στήν ἐπιτέλεση τοῦ καθήκοντός τους. Μέ τό Ἱερό Πηδάλιο ὡς μοναδικό γνώμονα. Καί μέ τή δῆλωση, πῶς, ἂν εἶναι ἐνοχοί, θά ἀποδεχτοῦν τή δικαστική κρίση καί θά σηκώσουν τό φορτίο τῶν συνεπειῶν.

Οἱ ἄντρες δέν κρύβονται. Δέν μεθοδεύουν τή φυγή. Δέν προσπαθοῦν νά μπλοκάρουν τίς νόμιμες καί κανονικές διαδικασίες. Δέν ὀνειρεύονται τό Συνοδικό ἀρχεῖο.

Καί ἂν πιστεύουν πῶς οἱ καταγγελίες εἶναι βόλια ἐχθρότητας καί συκοφαντίας, ἔχουν ἀνοιχτές καί τίς πόρτες τῆς κοσμικῆς δικαιοσύνης. Μποροῦν νά καταθέσουν, ἀντρίκια, μήνυση κατά τῶν συκοφαντῶν τους. Ὅχι ἀγωγή ἀποζημίωσης, μέ τό αἰτιολογικό, ὅτι προδώθηκαν τὰ «προσωπικά τους δεδομένα». Γιατί μιά τέτοια ἀγωγή ἀποτελεῖ ὁμολογία, πῶς τό ἔγκλημα ἔγινε, πῶς τό σκάνδαλο δέν εἶναι συκοφαντική φημολογία, ἀλλά πράξη, πού, ἀπλῶς, τήν κρατοῦν στοῦ προσωπικοῦ τους ἐρμάριο, ὡς στοιχεῖο τῆς ἰδιωτικῆς τους ζωῆς, ξεχνώντας ἢ ἀποσιωπώντας τό γεγονός, ὅτι ἡ διαφθορά δέν μπορεῖ νά

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ περασμένου Ἀπριλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος κατέθεσε διὰ τοῦ ἐμπιστευτικοῦ πρωτοκόλλου στὴν Ἱερὰ Σύνοδο σοβαρὴ καταγγελία. Ἡ Σύνοδος, ἀφοῦ ἐπὶ πεντάμηνο ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς καταγγελίας, ἐπέστρεψε τελικὰ μὲ ἀπόφασή της (ὁμοφώνως; κατὰ πλειοψηφία;) τὴν ἐν λόγω καταγγελία στὸν ἀποστολέα Μητροπολίτη *ὡς ἀνυπόστατόν τε καὶ ἀπαράδεκτον* καὶ μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι, εὐρισκόμενος σὲ *ἄκοινωνησίᾳ*, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κατήγορος μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ ἐπιστροφή ἐγίνε μὲ τὸ 3036/2.9.2002 ἔγγραφο, ποῦ ὑπογράφεται μὲ συνοδικὴ ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο-Ἀρχιεραρχία καὶ ἀπευθύνεται, κατὰ τὴν ἐν ἐπικεφαλίδι ἐνδειξή, *Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἑλούς κ. Νικόδημον*. Δὲν θὰ προσεγγίσουμε τὴν οὐσία

τοῦ θέματος. Οὔτε θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἐπικαλούμενη *ἄκοινωνησίᾳ*. Ἐχουν ἄλλωστε γραφεῖ γιὰ τὸ τελευταῖο τόσα πολλὰ καὶ ἀπὸ τόσους πολλούς, ὥστε ἡ ἐπανάληψη θὰ ἦταν κουραστικὴ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες. Θὰ σταθοῦμε ἀποκλειστικὰ στὸν τίτλο *Μητροπολίτης Ἑλούς*, ποῦ ἀποδίδεται μὲ τὸ ἔγγραφο αὐτὸ στὸ Μητροπολίτη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Σεβ. Νικόδημο. Καὶ τοποθετούμεθα ἀπ' ἀρχῆς. Εὐθέως καὶ κατηγορηματικά, χωρὶς ἐνδοιασμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις. Σήμερα ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν ὑφίσταται καὶ ἐπὶ πλέον ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ τοῦ τίτλου ἀπὸ τὰ διοικητικὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι προδήλως παράνομη καὶ ἀντικανονικὴ. Μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως στὴν ἐξέλιξη τοῦ ζητήματος βεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀκριβὲς καὶ βοηθάει νὰ γίνε τὸ θέμα ἀπόλυτα κατανοητὸ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες.

ἀποτελέσει προσωπικὸ δεδομένο γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἀνέλεγκτη καὶ ἀτιμώρητη.

Τό γράφω καὶ τό φωνάζω, μέ πόνο καὶ ὀδύνη. Λεῖπει ὁ ἀνδρισμός ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοὺς διαδόχους τῶν ἁγίων Πατέρων, ποῦ ἐπέλεξαν τὸ μαρτύριο καὶ ἀπέρριπταν τὴ φυγὴ. Ἀπὸ

τό σῶμα τῶν (κατὰ τὴν κλήση καὶ τὴ χειροτονία) δασκάλων τοῦ ἀνδρισμοῦ, τῆς ἐντιμότητος, τῆς εὐθύτητος, τῆς εἰλικρίνειας, τῆς ἀνάληψης τῶν εὐθυνῶν καὶ τῆς μετάνοιας.

Πῶς μπορεῖ τό Σῶμα αὐτό νὰ λειτουργήσει καὶ νὰ ἐμπνεύσει;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Το έτος 1974, κατά την περίοδο της δικτατορίας Ιωαννίδη, Ιεράρχες κηρύχθηκαν "έκπτωτοι", χωρίς καμμιὰ κανονική ή νόμιμη διαδικασία, χωρίς δίκη, ούτε καν άκρόαση, με βάση και μόνο τις έπαίσχυντες 3 και 7 Συντακτικές Πράξεις, την έκδοση των οποίων, παρά πάσα κανονική τάξη, επέτυχε ή τότε φίλα προσκείμενη στο δικτάτορα εκκλησιαστική ήγεσία. Οί δώδεκα Ιεράρχες κηρύχθηκαν έκπτωτοι από μόνα τὰ καθήκοντα διοικήσεως των Μητροπόλεών τους. "Ολους, και τούς δώδεκα, ή Εκκλησία συνέχιζε νά τούς αναγνωρίζει ως κανονικούς Μητροπολίτες (δέν μπορούσε άλλωστε νά κάνει διαφορετικά), δέν ήθελε, όμως, νά τούς προσφωνεί με τούς παλαιούς τίτλους των Μητροπόλεών τους. Οί γνωστοί-άγνωστοι των εκκλησιαστικών παρασκηνίων επινόησαν και παρουσίασαν νέους τίτλους, τὰ επιλεγόμενα "παρατσούκλια", με τὰ όποια τούς ονομάτισαν. Ειδικά στο Μητροπολίτη Άττικής Νικόδημο απέδωσαν τόν τίτλο του "Μητροπολίτου Έλουσι". Πρέπει έδώ νά λεχθεί ότι και οί τότε κρατούντες απέφευγαν συνήθως νά χρησιμοποιούν αυτά τὰ "παρατσούκλια", καταλαμβανόμενοι προφανώς από αίσθημα έντροπής, μάλιστα δε στις ανακοινώσεις, στις δηλώσεις, στην άλληλογραφία κλπ, τούς αποκαλούσαν όλους με τὸ πρόθεμα "Σεβ. Μητροπολίτην" αλλά χωρίς τίτλο.

Τὸ έτος 1990 τὰ εκκλησιαστικά πράγματα άλλαξαν. Τὸ Άνώτατο Άκυρωτικό Δικαστήριο (Σ.Τ.Ε.), μετά την άρση του "ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ" που επέβαλαν οί Σ.Π. για την άσκηση προσφυγών, ή όποια έγινε με πρωτοφανή καθυστέρηση 14 χρόνων, άκυ-

ρωσε όλες τις πράξεις "έκπτώσεως" των έμπερίστατων Μητροπολιτών, οί όποιες και θεωρήθηκαν ως μηδέποτε έκδοθείσες, σύμφωνα με όσα προβλέπονται από τὸ Σύνταγμα, τούς οικείους δικονομικούς νόμους και τή δικαστηριακή νομολογία. Κατόπιν αὐτών οί δώδεκα Μητροπολίτες επανέκτησαν αὐτοδικαίως με την έκδοση των άκυρωτικών αποφάσεων του ΣτΕ και την προηγούμενη ιδιότητά τους και τούς άρχικούς τους τίτλους.

Η διοικούσα Εκκλησία δε συμμορφώθηκε με τὸ άκυρωτικό αποτέλεσμα αὐτών των αποφάσεων και συνέχισε νά άντιδρά. Άποτέλεσμα αὐτών των παράνομων άντιδράσεων ήταν νά άσκηθεϊ ποινική δίωξη από την εισαγγελική άρχή για μή συμμόρφωση της Εκκλησίας πρὸς τὸ Σύνταγμα και τις αποφάσεις του Σ.τ.Ε., δεδομένου ότι κατά ρητή διάταξη του Καταστατικού της Χάρτου (άρθ. 1 παραγ. 4) ή Εκκλησία της Ελλάδος κατά τις νομικές της σχέσεις είναι Ν.Π.Δ.Δ. Η δίωξη όμως αὐτή δέν είχε περαιτέρω εξέλιξη, γιατί ή τότε κυβέρνηση Μητσοτάκη, κάνοντας χρήση κάποιας (μάλλον άσχετης) διατάξεως της Ποινικής Δικονομίας, ΑΝΕΣΤΕΙΛΕ(!) με άπρόσβλητη κυβερνητική πράξη την ποινική δίωξη. Και έρωτάται. Άφου ή εκκλησιαστική διοίκηση θεωρούσε άπόλυτα σύννομες και κανονικές τις ένέργειές της, γιατί επίμονα επιδίωξε από την Πολιτεία την αναστολή της διώξεως, και δέν άφησε νά προχωρήσουν οί ανακρίσεις και ή όλη ποινική διαδικασία, για νά επιβεβαιωθεϊ και δικαστικώς τὸ σύννομο των ένεργειών της;

Άκολούθησαν τριάντα και πλέον αποφάσεις του Σ.τ.Ε., τὸ όποιο άκυ-

ρωσε τις συνεχείς παρανομίες της διοικούσης Ἐκκλησίας, με τελικό ἐπισφράγισμα τὴν ἱστορικὴ 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας, με τὴν ὁποία κρίθηκε ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΑ, μεταξύ ἄλλων, ὅτι: “Κατόπιν τῆς 3803/1990 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἀναβίωσε ἐξ ὑπαρχῆς τὸ ἀπὸ 14.7.1968 Β. Δ/γμα ἀναγνωρίσεως καὶ καταστάσεως τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικόδημου Γκατζιρούλη, ὁ ὁποῖος συνεπὼς εἶναι ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς”.

Μὲ τὸ ἀμετάκλητο, καὶ ἀπόλυτα δεσμευτικὸ γιὰ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, νομικὸ δεδομένο ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος ἀναγνωρίζεται πλέον ὡς Μητροπολίτης φέροντας τὸν ἀρχικὸ τοῦ τίτλου καὶ συνεπὼς ὅλες οἱ προηγούμενες παράνομες ἐνέργειες τῆς Ἐκκλησίας, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀπονεμηθεὶς(!) σ’ αὐτὸν τίτλος τοῦ “Μητροπολίτου Ἑλούς”, ἐπαύσαν νὰ ὑφίστανται ὡς μηδέποτε γεγόμενες καὶ μὴ ἐπαγόμενες πλέον κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, εὐρέθηκε καὶ πάλι σὲ δυσχερὴ θέση. Ἐπινόησε ὁμως καὶ μεθόδευσε ἄλλη διέξοδο. Ἐπέβαλε τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 στοὺς τότε ἐναπομείναντες τρεῖς Μητροπολίτες τὰ ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικὰ “Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας”, χωρὶς καμμιά διαδικασία, καὶ με βάση τὰ ἀνέλεγκτα δικαστικῶς “Ἐπιτίμια” ἀνακάλεσε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1994 τὰ ἀρχικὰ Διατάγματα ἐκλογῆς τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Γνωστὲς οἱ ἀπόψεις, καὶ δὲν θὰ τις ἐπαναλάβουμε, γιὰ τὴν ἀντικανονικότητα καὶ τὸ παράνομο αὐτῶν τῶν μεθοδεύσεων, πὺ διατυπώθηκαν ἀπὸ πολλοὺς ἐκ-

κλησιαστικοὺς καὶ μὴ παράγοντες καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο μάλιστα τὸ Μακαριώτατο, τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος. Χαρακτηριστικὸ δὲ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι στὸ ἀνακλητικὸ (βλ. διαπιστωτικὸ) Π. Δ/γμα, εἰδικὰ γιὰ τὸν Σεβ. Νικόδημο, ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἀρχικὸ ἀπὸ τὸ ἔτος 1968 Διάταγμα ἐκλογῆς τοῦ ἀνακαλεῖται (βλ. παύει νὰ ἰσχύει) ἀπὸ τὸ χρόνο ἐπιβολῆς τῶν “Ἐπιτιμίων”, ἥτοι ἀπὸ 10.8.1993. Μέχρι τότε δηλαδὴ καὶ ἡ ἴδια ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση θεωρεῖ τὸ ἀρχικὸ τοῦ ἔτους 1968 Διάταγμα ὡς ἰσχύον καὶ κατ’ ἐπέκταση ὡς παράγον ὅλες τὶς νόμιμες συνέπειες. Στὸ κείμενο δὲ τοῦ ἀνακλητικοῦ (βλ. διαπιστωτικοῦ) Διατάγματος πουθενὰ δὲν ἀναφέρεται ὁ τίτλος τοῦ “Μητροπολίτου Ἑλούς”, ἀλλὰ ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος μνημονεύεται σ’ αὐτὸ ὡς “Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, Νικόδημος Γκατζιρούλης” (ΦΕΚ, Τεύχος ΝΠΔΔ 41/20.4.1994). Οὔτε ἄλλωστε μποροῦσε νὰ ἀναφέρεται στὸ Διάταγμα αὐτὸ ὁ Σεβ. Νικόδημος με τὸν τίτλο τοῦ “Μητροπολίτου Ἑλούς” μετὰ τὴν 1028/1993 ἀμετάκλητὴ ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ, ἀφοῦ, κατὰ ρητὴ διατύπωση, τὸ ἀρχικὸ Δ/γμα ἐπαύσε νὰ ἰσχύει ἀπὸ 10.8.1993, δηλαδὴ ἀπὸ χρονικὸ σημεῖο μεταγενέστερο τῆς δημοσιεύσεως στὶς 11.6.1993 τῆς ἀμετάκλητης ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ, ἡ ὁποία τὸν ἀναγνώριζε ὡς τὸν νόμιμο Μητροπολίτη Ἀττικῆς με τὸν ἀρχικὸ τοῦ τίτλο.

Σ’ αὐτὸ τὸ παράδοξο καθεστῶς εὐρίσκεται σήμερα τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα. Συνεπὼς, ἀνακεφαλαιώνοντας τὰ παραπάνω, ἐπισημαίνουμε τοῦτο ὡς συμπέρασμα. Μετὰ τὴν κατάργηση τὸ 1990 τῶν ἐκπτωτι-

κων πράξεων με όλα τα συμπαρομαρτούντα και την επαναφορά των πραγμάτων στην πρότερη κατάσταση, μετά την αμετάκλητη επικύρωση το έτος 1993 από την Όλομέλεια του Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (ΣτΕ) τοῦ τίτλου τοῦ Σεβ. Νικοδήμου ὡς "τοῦ μόνου νόμιμου καὶ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου Ἀττικῆς", μετά την παύση ἰσχύος τῶν ἀρχικῶν τοῦ ἐτους 1968 Διαταγμάτων ἀπὸ τὸ χρόνο ἐπιβολῆς τῶν "Ἐπιτιμίων", ἤτοι ἀπὸ 10.8.1993, ὁ, μετὰ τὸ ἐπίμαχο συνοδικὸ ἔγγραφο τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, χρησιμοποιούμενος τίτλος γιὰ τὸν Σεβ. Νικόδημο ὡς "Μητροπολίτου Ἑλούς" εἶναι παράνομος καὶ προδῆλως ὑποτιμητικὸς καὶ μειωτικὸς καὶ τῆς προσωπικότητάς του καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ του κύρους. Δὲν γνωρίζουμε, ἐὰν ὁ Σεβασμιώτατος προσέφυγε ἢ θὰ προσφύγει στὴ δικαιοσύνη κατὰ τῶν ὑπαιτίων γιὰ τὴν ἄρση τῆς παρανομίας καὶ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση καὶ τῶν πραγμάτων στὴ σωστή τους βάση καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ του κύρους.

Ἐμεῖς τοῦτο μόνο ἐπισημαίνουμε καὶ μετὰ αὐτὸ κλείνουμε τὸ σχόλιο. Σήμερα ὁ τίτλος γιὰ τὸ Σεβ. Νικόδημο ὡς "Μητροπολίτου Ἑλούς" δὲν ὑφίσταται, εἶναι παράνομος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὅργανα. Προκαλεῖ δὲ κατάπληξη τὸ γεγονὸς ὅτι, μετὰ τόσα χρόνια, τώρα τελευταῖα καὶ ἐπ' εὐκαιρία τῆς συγκεκριμένης καταγγελίας, μετὰ τὸ ἐπίμαχο ἔγγραφο τοῦ Ἀρχιγραμματέα τῆς Συνόδου, ἀνασύρεται στὴν ἐπιφάνεια αὐτὸ τὸ ἀπολίθωμα τοῦ παρελθόντος.

Μᾶς γράφουν...

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ἀβραμόπουλος, ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, μᾶς γράφει:

«Μὲ ἀφορμὴ τῆς "Ἐπισημάνσεις" τοῦ ἀρ. 95 φύλλου τῆς "Ἐλευθέρης Πληροφόρησης" γιὰ τὴν ὑποκριτικὴ συνέντευξη τοῦ Μητροπολίτη Ἰωαννίνων στὴν ἐφημερίδα "Ἐλευθεροτυπία" τῆς 14-7-2002, σὰς ἀποστέλλω ἐπιστολή μου, τῆς 12-9-2002 πρὸς τὸν Μητροπολίτην μας κ. Χρυσόστομον Θέμελιν.

Εἶχα τὴν ἐλπίδα, ὅταν ἔστειλα τὴν ἐπιστολή, ὅτι θὰ ἐπαιρνα ἔστω καὶ τυπικὰ κάποια ἀπάντηση. Στὴ φωτιά ὅμως ἐλάχιστοι καὶ πάντως μόνο γενναῖοι βάζουν τὸ χέρι τους.

Μὲ τὸ σκεπτικὸ αὐτό, θέλω νὰ ἐπανέλθω σὲ προηγούμενη ἐπιστολή μου, πρὸς τὴ Σεβασμιότητά σας, στὴν ὁποία ἔγραφα ὅτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα δὲν ἀπασχολεῖ πλέον τοὺς Ἱεράρχες μας. Θὰ τοὺς ἀπασχολοῦσε μόνο ἂν ἀκουμποῦσε καὶ ἐνοχλοῦσε τὴ δική τους ὑπόσταση. Δυστυχῶς ἐκεῖ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Πιθανῶς τὸ πρόβλημα νὰ ὑπάρχει σὰν κάποιο κρατούμενο στό ὑποσυνειδητό τους. Σὰν μιὰ πληγὴ διαχρονικὴ πλέον, τὴν ὁποία φοβοῦνται νὰ θεραπεύσουν γιατί οἱ ἰσορροπίες, πού στήθηκαν στὰ χρόνια πού πέρασαν, θὰ γκρεμιστοῦν μετὰ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ πολλοὺς. Πάντως τὸ φαινόμενο τῆς ἀδιαφορίας γιὰ τὴ μελέτη καὶ γιὰ τὴ λύση τοῦ θέματος, ἔστω καὶ τώρα, ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Ἱεραρχία, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε Μητροπολίτη ξεχωριστὰ, πρόβλημα σχέσεων μετὰ τὴν Ἀλήθεια. Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ μας ὅλα μπορεῖ νὰ συμβαίνουν. Ἡ ἐλαστικὴ συνείδηση ὅλα τὰ δέχεται καὶ τὰ ἀνέχεται, συχνὰ μάλιστα, στό Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἔτσι ἡ ἐλπίδα τῆς μελλοντικῆς ἀποκατάστασης τῶν πάντων, εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς καὶ βεβαία».

Παρατράγουδα-συνέχεια.

Τά παρατράγουδα, στά χείλη του Μητροπολίτη Ἀνθιμου, δέν τελειώνουν.

Μεταφέραμε παλιότερα στή στήλη αὐτή τήν πληροφορία, πού μᾶς ἔδωσε, ὅτι ἡ Συνοδική Συνεδρίαση τοῦ Ἰουνίου εἶχε ἐνδιαφέρον, γιατί προηγήθηκαν ἀποκαλύψεις σκανδάλων. Ἀλλά δέ σταμάτησε ἐκεῖ ἡ «γραφική» ἐνημέρωση. Ἀναφέρθηκε καί στήν ἐκβαση τῶν Συνοδικῶν συζητήσεων:

«Οἱ ἀποφάσεις της ὅπως φαίνονται στό ἐκτυπωθέντα Δελτία Τύπου μαρτυροῦν γιά τήν ὀρθή ἀντιμετώπιση ἰδιαίτερα τοῦ προβλήματος τῶν σκανδάλων».

Ποιά ἦταν ἡ ὀρθή ἀντιμετώπιση τῶν σκανδάλων; Μήπως ἡ Σύνοδος εὐθυγραμμίστηκε, μέ συνέπεια καί μέ σπουδή, πρὸς τίς ὑποδείξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νομικῶν διατάξεων, πού καθορίζουν τό χρέος της; Ὁχι. Μήπως ὅρισε ἀνακριτή, γιά νά ἐρευνήσει τίς καταγγελίες καί νά εἰσηγηθεῖ στό ὑπεύθυνο Συνοδικό Ὅργανο πῶς πρέπει νά γίνει; Ὁχι. Μήπως ἔσπευσε νά θέσει σέ ἀργία τοὺς σκανδαλοποιούς, ἔτσι, πού νά μή σκανδαλίζεται ἀκόμα περισσότερο τό κατασκανδαλισμένο ποίμνιο; Ὁχι. Τίποτε ἀπό ὅσα ἐγγράφονται ὡς ὑποχρεώσεις τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, δέν ἔκανε ἡ Σύνοδος. Ἀλλωστε, αὐτό τό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀνθιμος.

Ἀλλά, τί ἔκανε, πού εἶναι σοβαρό καί μαρτυρεῖ τήν ὑπευθυνότητα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου;

Πάντοτε κατὰ τόν Ἀνθιμο: «Μεταξύ τῶν ἄλλων ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισε τή συγκρότηση ἐνός αὐτοῦ Συνοδικοῦ Ὁργάνου, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη θά ἐπιλαμβάνωνται ἄμεσα, καταγγελιῶν, πού ὑποβάλλονται στήν Ἱερὰ Σύνοδο, ἐπυνύμως, ἐνυπογράφως, μέ μαρτυρίες καί μάρτυρες, ἐναντίον κληρικῶν οἰουδήποτε βαθμοῦ. Ἀκολουθῶς τὰ μέλη τοῦ ὁργάνου αὐτοῦ... θά εἰσηγοῦνται περὶ τοῦ πρακτέου στό Μακαριώτατο Πρόεδρο τῆς ΔΙΣ. Αὐτό σημαίνει, ὅτι τό ὄργανο αὐτό οὐδεμίαν ἔχει δικαστική ἀρμοδιότητα καί ἐνεργεῖ μόνο συμβουλευτικά. Ἐτσι, τὰ ὅσα ἐγράφησαν περὶ "τμήματος ἡθῶν" ἢ "ράμπο" καί ἄλλες ἀνοησίες, δέν εἶναι ἀντάξια τῆς σημασίας τοῦ ζητήματος».

Τώρα, ποιές εἶναι ἀνοησίες καί ποιά ἀπό αὐτά, πού γράφτηκαν ἀπό τοὺς δημοσιογράφους ἢ ἀπό τόν κ. Ἀνθιμο δέν εἶναι ἀντάξια

τῆς σημασίας τοῦ ζητήματος, μπορεῖ νά τό ξεδιαλύνει ὁ καθένας.

Ὅταν ἀνακοινῶναι ὁ κ. Ἀνθιμος, ὅτι ἡ Σύνοδος παραιτήθηκε, χωρίς νά ἔχει νομική ἢ κανονική ἐξουσιοδότηση, ἀπό τήν ὑποχρέωση νά κρίνει τίς καταγγελίες καί νά ὀρίζει ἀνακριτές καί παρέδωσε τήν εὐθύνη σέ ἓνα ἄτυπο σχῆμα, πού «ἐνεργεῖ μόνο συμβουλευτικά», αὐτό ἀποτελεῖ πράξη ἀντάξια τῆς σοβαρότητας τοῦ προβλήματος;

Ὅταν ἡ ἄτυπη ἐπιτροπὴ ἀνακοινῶναι τὰ συμπεράσματά της ἀποκλειστικά καί μόνο στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί ὄχι στό σῶμα τῆς Συνόδου, πού ἐκτοπίζεται καί ἀποδυναμώνεται καί παραχωρεῖται στόν πρόεδρο ἡ εὐχέρεια νά αὐθαιρετήσῃ καί νά στείλῃ τήν καταγγελία στό ἀρχεῖο, αὐτό ἀποτελεῖ πράξη ἀντάξια τῆς σοβαρότητας τοῦ προβλήματος;

Ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ διατυπώνει κρίσεις καί εἰσηγήσῃ στόν πρόεδρο τῆς Συνόδου, χωρίς νά ἔχει κάνει προηγούμενη ἐρευνα, γιά τόν ἀπλούστατο λόγο, ἐπειδὴ δέν ἔχει τήν ἀπαραίτητη νομιμοποίηση καί ἐξουσιοδότηση, αὐτό ἀποτελεῖ πράξη ἀντάξια τῆς σοβαρότητας τοῦ προβλήματος;

Μέ τέτοια δεδομένα καί μέ τέτοια κενά, πῶς μπορεῖ νά κριθεῖ ἡ εὐφορία τοῦ Ἀνθιμου; Πῶς νά χαρακτηρίσει κανεὶς τή μομφή, πού προσάπτει στοὺς ἐπικριτές καί πῶς νά ἀποτιμήσῃ τό δικό του σχόλιο; Αὐτά, πού γράφει, δέν εἶναι ἀνοησίες; Καί ἡ ψήφος, πού ἔδωσε, γιά τή συγκρότηση αὐτοῦ ἐπιτροπῆς, δέν εἶναι πράξη ἀνάξια τῆς σοβαρότητας τοῦ προβλήματος;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.